

І все побачити, і все забути,
Поміж вечірніх тіней пронести,
Мов смолоскип, душі горіння пізне —
У ньому є і мирри дим і чад.
Останні спогади на вогнищі спалити,
Щоб знову поставати на дозвіллі
І чути радість, що тебе по вінця
Виповнює — і вранці чути дзвони,
Що за спиною в грізному безладді
Звучать в могутнім тоні, уявляти
Себе поміж героїв чи страждальців,
Все, як дитині хочеться в дитинстві.
Так! Все пізнати, зневіритись, забутись,
Бо що за тим, що ми в путі зібрали,
Бо що в стражданні, ще не перечутім,
Що в радості, котрої не пізнав?
І все побачити, і знову все забути!
Так! Бути катом, плоттю, дивним духом,
Котрий, знемігшись, поринає в хмари,
Котрий по втомі знову п'є холодну
Вологу з життєдайного джерела.
О, тільки бути юним і змужнілим,
Щоб в тисячних розпуттях віднайти
Звучанням серця — радісну дорогу,
Змужнілість хай нам каже гідну путь.
Що в тих чуттях, котрі ведуть на плаху,
Де радість в голубому винограї,
Котрий міняє кольори й тони
В овальнім діонісійськiм початку?
Що в тій подовжній мовчазливій тузі,
Що скращує печаль і мінить радість?
Що в тій розметаній і нестійкій гонитві
За даллю, що тікає і зника.
За кожним колом інше коло зродить,
А ти спішиш намарне, щоб себе —
Вже не її — зустріти і відчути,
І потім мовити: Мета неутоленна
Мене покинула на грізнім перепутті.
Я так стремів за нею, а натомість
Розраду в резигнації знайшов.
І все б побачити, і все б збагнути,
І все б зустріть, згубити, віднайти,
І спопелить минулого мости,
Щоб крізь тривогу дня свій голос серця вчути.

